

[Nauerby.]

der fra anklagemyndighedens side er gjort i denne sag. Opgaven skulle ellers være let, være meget overkommelig. Der var 4-5 mennesker til stede, da truslerne blev udslynget torsdag eftermiddag den 28. april, og de, der truede, pralede deraf i radioavis, tv-avis og tv-tinget samme aften, så politiet havde det meste af sagen på et sølvfad - eller i al fald på et stål-bånd. Folketinget beordrede den 29. april regeringen til at tage affære. I dag, 13 dage senere, kan vi stadig ikke få andet end en tom sludder for en sladder fra regeringens side.

Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at folkettinget meget kraftigt må pålægge undervisningsministeren at drage omsorg for, at blokaderne på uddannelsesstederne nu **ophører**. Det kan ikke være rigtigt, at skatteydere hver dag skal arbejde hårdt for at betale deres skat, **som for en dels vedkommende bruges til at betale uddannelsen for dem, der demonstrerer**. Det er en situation, der godt kan få alvorlige følger med konfrontation mellem befolkningsgrupper.

Vi så under Bækkelund-konflikten, at en gruppe landmænd stillede sig solidarisk med de belejrede, og såfremt politiet ikke havde ophevet blokaden, kunne det måske have endt med voldelige sammenstød.

Det er en grov udfordring af det danske rets-samfund, at små grupper ved voldelige og ulovlige besættelser og blokader kan tvinge deres vilje igennem. Det kan vi hverken i denne eller andre sager acceptere. Lad os få det standset nu.

Hvis undervisningsministeren også i dag vil skyde sig ind under, at hun ikke føler at have lovlig myndighed til at disponere, er svaret, at selvfølgelig kan regering og folketing gribe ind, når tingene i den grad løber af sporet, som de nu er gjort det på universiteterne. Efter fremskridtspartiets opfattelse er det ikke engang nødvendigt med en ændret styrelseslov, men selvfølgelig skal muligheden for handling ikke spoles af juridiske trakasserier. Vil ministeren have udvidede lovmæssige beføjelser for at skride ind, er vi fuldt villige til at medvirke her-til og give undervisningsministeren disse beføjelser. Fremskridtspartiet har flere gange fremsat lovforslag herom, senest lovforslag nr. 172 af 26. april i år.

Den dagsorden, som socialdemokratiet og de konservative har fremsat, mener vi ikke er tilstrækkelig, og for at det hele ikke på ny skal

løbe ud i sandet, skal jeg til slut på fremskridtspartiets vegne tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget fordømmer de ulovligheder, som i de seneste uger har fundet sted på universiteter og højere læreanstalter, og pålægger undervisningsministeren at sørge for,

at normale arbejdsvilkår eksisterer overalt på området fra mandag den 16. maj 1977 kl. 8.00,

at den, der fra og med 13. maj 1977 deltager i blokader, bortvises fra universiteter og læreanstalter,

at urostifterne også drages til ansvar for deres hidtidige handlinger, og

at eventuelle gentagelser uden tøven straks stoppes.

Folketinget går herefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Anden næstformand (Erlendsson):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Christophersen (V):

Hovedpunktet for debatten i dag er jo ganske naturligt de sidste fire ugers ulovlige besættelse af en række højere læreanstalter, og venstres stilling til den sag kan udtrykkes meget kort og klart: Vi står her med en oplagt ulovlighed, det er samfundets bygninger, der er besat, folk, der har lovlig adgang, formenes denne adgang, og derfor må det selvfølgelig bringes til ophør.

Jeg er samtidig enig med hr. Auken i, at det er noget latterligt noget, der foregår. Det er selvfølgelig latterligt at tro, at man kan ændre samfundets fundamentale struktur ved at besætte et institut af en eller anden ofte meget speciel karakter. Men det er ikke bare latterligt, det, der foregår. Det er i en vis forstand også farligt, for man må jo spørge sig selv: hvad er konsekvensen af, at samfundet accepterer den slags ting? Hvem er de næste, der tager sig selv til rette? Hvem er de næste, der lader sig inspirere? Sker der næste gang det, at et eller andet antal andre mennesker nægter at respektere de love, vi har i vores samfund? Og hvad vil man så gøre ved dem? Vil man så også dér lade fire, fem, seks uger gå, vil man så også dér tale om, at nu skal vi ikke fra folketingets side begynde at provokere folk, fordi de ikke vil betale moms, eller hvad nu en eller anden grup-